

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องจองประกอบภาพ
ระดับชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนบ้านโพนเมืองมะทัน อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี
The Development of Thai Speaking Skill Using Illustration Rhyming Words
For Level 2 Preschool Students at Ban Phonmaung Mathan School
in Muang Sam Sip, Ubon Ratchathani

ไพรสวรรณ คณะพันธ์¹, วสันต์ หอมจันทร์², ปาริชาติ สุภิมารส³,
วรรัชชฐา อัครธนนยวัฒน์⁴ และดร.ณิ คชพรหม⁵

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี โทร 080-1658814 e-mail: praisuwan@yahoo.com

²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี โทร 085-0161894 e-mail: p_whom@gmail.com

³คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี โทร 092-2567946 e-mail: pspu6625@gmail.com

⁴คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี โทร 093-0974262 e-mail: watsittha.ak@rtu.ac.th

⁵คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี โทร 089-0320349 e-mail: lucky.td469@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านบ้านโพนเมืองมะทัน ตำบลหนองเหล่า อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์การใช้คำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 8 แผน แบบบันทึกการสังเกตการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของทักษะการพูดภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) การพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ มีพัฒนาการดีขึ้น 2) ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพมีเพิ่มสูงขึ้น

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาไทย, เด็กปฐมวัย, คำคล้องจองประกอบภาพ

Abstract

This research aimed to study the development of Thai speaking skill using and rhyming words for preschool students and the comparison of Thai speaking skill before and after using illustration rhyming words for preschool students. The sample was group of 6 male and female preschool students who were 4-5 years of age in the second semester, 2019, at Ban Phonmaung Mathan School in Muang Sam Sip district, Ubon Ratchathani province. The research instruments consisted of 8 learning lesson plans, an experiment observation form, and before-and-after Thai speaking tests. The statistics used for data analysis were mean and standard deviation. The research findings revealed as follows: 1) The development of Thai speaking skill

using illustration rhyming words for the preschool students was positive. 2) Thai speaking skill of the preschool students increased after using illustration rhyming words.

Keywords: Thai speaking skill, preschool students, illustration rhyming word

1. บทนำ

การจัดการศึกษาปฐมวัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้เจริญเติบโตเต็มศักยภาพ และเตรียมความพร้อมในด้าน การเรียนระดับก่อนประถมศึกษา ซึ่งพัฒนาการเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการเรียนรู้พัฒนาการที่สำคัญ ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา ความพร้อมเป็นสิ่งที่พัฒนาได้โดยการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับเด็ก พัฒนาการด้านภาษาเป็นความสามารถสำคัญประการหนึ่งในพัฒนาการทางสติปัญญาที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ในวัยต่อมา การจัดประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กครูจะต้องมีความเข้าใจในธรรมชาติ การเรียนรู้หลักการสอน ตลอดจนการเลือกใช้กิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของเด็กเนื่องจากเด็กทุกคน มีความสามารถอยู่ภายใน เมื่อได้รับการเร้า และการเสริมแรงจากบุคคลใกล้ชิดด้วยกิจกรรม และวิธีการที่เหมาะสมก็จะแสดงความสามารถนั้นออกมา (รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551, น. 1 อ้างอิงจาก วาสิ ปรุงสิงห์, 2524, น.17) การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงพฤติกรรมเป็นการพูด และการกระทำออกมาให้มากที่สุด จะส่งผลต่ออัตราการเรียนรู้ถึง 90% (รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551, น. 1 อ้างอิงจาก พรธณี บุญประกอบ, 2535, น. 63)

ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ดังนั้นการพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเด็กในวัย 2-7 ปีเป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับกุหลาบ ต้นติผลาชีวะ (2547, น.136) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการ เริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง การพูดคุย สนทนา ทำให้พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงาม เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่ายๆ เรียนรู้ การใช้คำศัพท์ด้วยการใช้ประโยค

การใช้คำคล้องจองประกอบภาพเป็นการจัดประสบการณ์อีกรูปแบบหนึ่งที่สำคัญ เป็นการเรียนรู้ในลักษณะของการบูรณาการ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด ด้วยการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม สอดคล้องกับ บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (ณภัทรสร จรจรัญญ, 2551, น. 3 อ้างอิงจาก บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2544, น. 196) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กควรเป็นลักษณะการบูรณาการให้เด็กได้ปฏิบัติ ได้ลงมือกระทำจริง หรือจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสผ่านการรับรู้หลายๆ ทางอาทิ การฟัง การพูด การถาม การสัมผัส การทดลอง กิจกรรมต้องทำท่าย ชวนคิด มีความยากง่าย สลับซับซ้อนพอเหมาะกับวัย และความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงเกิดการเรียนรู้ ได้พัฒนาการครบทุกด้าน นอกจากนั้น การจัดประสบการณ์ ผู้ที่เกี่ยวข้องควรคำนึงถึงการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ สื่อประกอบการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมทางจิตภาพ ได้แก่ บรรยากาศ การมีปฏิสัมพันธ์ (ณภัทรสร จรจรัญญ, 2551, น. 3 อ้างอิงจาก บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2548, 452) การใช้คำคล้องจองประกอบภาพเป็นการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง และการพูดให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรม เช่น การเลียนแบบเสียง เลียนแบบท่าทางอย่างอิสระตามจินตนาการ ฟังและพูดเรื่องราวจากคำคล้องจอง สนทนาซักถามสิ่งต่าง ๆ จากภาพด้วยความสนุกสนานและเต็มใจ

ด้วยเหตุผลที่กล่าวถึงข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้หนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยได้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการ

ส่งเสริมทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยจัดในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เพื่อศึกษาพัฒนาการทางทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางที่ให้ครูได้นำรูปแบบการสอนภาษาไปใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยให้กับเด็กปฐมวัย หรืออาจประยุกต์ใช้กับการพัฒนาทักษะอื่น ๆ สำหรับเด็กต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางทักษะการพูดภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ

3. สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ มีทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้น

4. วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านโพนเมืองมะทัน ตำบลหนองเหล่า อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษอุบลราชธานีเขต 1

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านโพนเมืองมะทัน ตำบลหนองเหล่า อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษอุบลราชธานีเขต 1 กลุ่มเป้าหมายทั้งหมด จำนวน 6 คน (กลุ่มเป้าหมายได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดประสบการณ์การใช้คำคล้องจองประกอบภาพ จำนวน 8 แผน ใช้คำคล้องจองวันละ 1 บท และภาพที่สอดคล้องกับคำคล้องจอง 1 ภาพ ระยะเวลาในการจัดประสบการณ์ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันจันทร์-วันศุกร์ วันละ 20 นาที เป็นกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เวลา 09.30-09.50 น.

2.2 แบบสังเกตการณ์การเปลี่ยนแปลงของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ

2.3 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ โดยเครื่องมือที่ใช้มีความเชื่อมั่นแบบสอบถามทั้งฉบับ 0.96

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ทดลองสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีหลักการดำเนินการดังนี้

3.1 การเก็บข้อมูลจากการบันทึกแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2 เก็บข้อมูลพื้นฐานทักษะจากกลุ่มเป้าหมายจำนวน 6 คน โดยแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ เป็นเวลา 1 สัปดาห์

3.3 ทำการบันทึกแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย จากการจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ การจัดกิจกรรมจะให้เด็กทำพร้อมๆ กัน จะหมุนเวียนลำดับก่อนหลังจนสิ้นสุดการทดลอง

3.4 การสังเกต และบันทึกแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัย

3.5 เมื่อสิ้นสุดในแต่ละสัปดาห์นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติเปรียบเทียบกับข้อมูลพื้นฐาน เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย หลังจัดกิจกรรมคำคล้องจองประกอบภาพ เป็นช่วงระยะเวลา 8 สัปดาห์

3.6 การบันทึกแบบสังเกตทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยถ้าในเวลาที่ทำการสังเกตเกิดทักษะการพูดภาษาไทยและช่องระดับพัฒนาการตรงกับพฤติกรรมทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย

3.7 การบันทึกคะแนนและการให้คะแนนของแบบสังเกตเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3.8 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 หาค่าตวรรษีความสอดคล้องระหว่างทักษะการพูดภาษาไทยกับคำคล้องจอง (IOC) ใช้เกณฑ์คุณค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยได้ความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัยจำนวน 2 ท่าน

4.2 หาสถิติพื้นฐานของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังการทดลองและขณะทำการทดลอง โดยนำข้อมูลไปหาคะแนนเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

4.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบในแต่ละช่วงเวลา

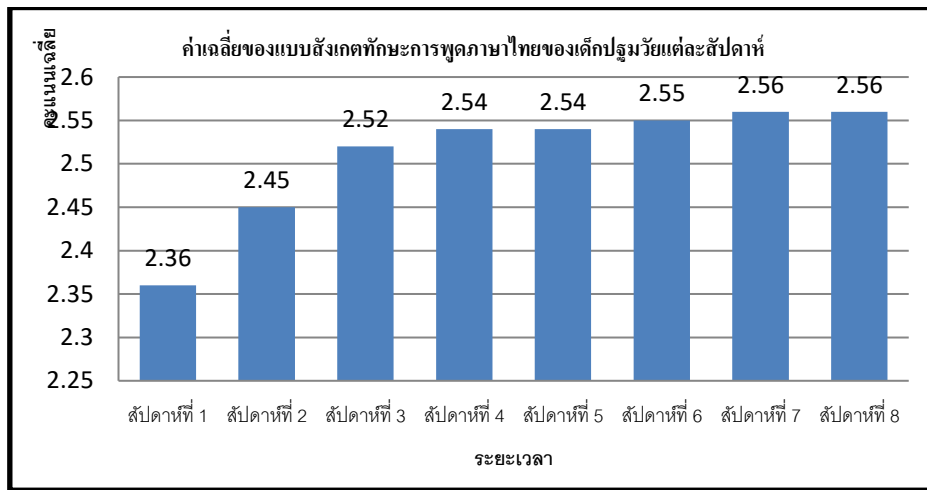
5. ผลการวิจัย

1. การพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ได้ผลดังที่แสดงในตารางที่ 1 และแผนภูมิ ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยแบบสังเกตการพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ แต่ละช่วงสัปดาห์ (จำนวนนักเรียน 6 คน)

ทักษะการพูดภาษาไทย	คะแนนเฉลี่ยรายสัปดาห์ (3)							
	1	2	3	4	5	6	7	8
1. การพูดคำศัพท์								
1.1 บอกชื่อคำศัพท์ได้ตรงกับรูปภาพ	3	3	3	3	3	3	3	3
1.2 พูดแสดงความคิดเห็นให้ผู้อื่นเข้าใจ	2.27	2.29	2.43	2.5	2.47	2.43	2.47	2.5
1.3 พูดแสดงความสัมพันธ์ของลำดับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับภาพได้	2	2.27	2.47	2.5	2.53	2.5	2.47	2.57
2. การพูดเป็นประโยค								
2.1 การเชื่อมประโยค	1.9	2.1	2.17	2.17	2.17	2.27	2.23	2.2
2.2 เล่าเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง	2.03	2.07	2.23	2.17	2.17	2.23	2.3	2.23
2.3 พูดได้สัมพันธ์กับภาพ	2.5	2.5	2.47	2.6	2.53	2.53	2.53	2.57
3. การพูดเป็นเรื่องราว								
3.1 พูดตามที่เลวรรคได้	3	2.93	2.93	2.93	3	2.93	3	2.93
3.2 การเรียงลำดับการพูดเรื่องราวต่าง ๆ	2.17	2.53	2.5	2.47	2.5	2.57	2.53	2.53
3.3 การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด	2.43	2.4	2.53	2.53	2.53	2.53	2.47	2.53
ค่าเฉลี่ย	2.36	2.45	2.52	2.54	2.54	2.55	2.56	2.56

แผนภูมิที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยรวมของแบบสังเกตการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ในแต่ละสัปดาห์ระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องประกอบภาพ

แผนภูมิที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยรวมของแบบสังเกตการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 1 และแผนภูมิ แสดงว่าตลอดช่วงระยะเวลา 8 สัปดาห์ ค่าเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ มีแนวโน้มสูงขึ้นและเมื่อวิเคราะห์โดยรวม พบว่า

สัปดาห์ที่ 1 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.36

สัปดาห์ที่ 2 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.45

สัปดาห์ที่ 3 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.52

สัปดาห์ที่ 4 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.54

สัปดาห์ที่ 5 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.54

สัปดาห์ที่ 6 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.55

สัปดาห์ที่ 7 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.56

สัปดาห์ที่ 8 ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย โดยใช้คำคล้องประกอบภาพ ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว มีค่าเฉลี่ย 2.56

2. ทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องประกอบภาพเพิ่มสูงขึ้น ได้ผลดังที่แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยโดยรวมและแยกเป็นรายด้านการพูดคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค และการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ (จำนวนนักเรียน 6 คน)

ทักษะการพูดภาษาไทย	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		\bar{D}
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
การพูดคำศัพท์	1.95	0.52	2.72	0.20	0.77
การพูดเป็นประโยค	1.17	0.52	2.28	0.28	1.11
การพูดเป็นเรื่องราว	1.94	0.28	2.50	0.41	0.56
รวม	5.06	1.32	7.50	0.89	2.44

ผลการวิเคราะห์ตารางที่ 2 ปรากฏว่า คะแนนทักษะการพูดภาษาไทยโดยรวม ก่อนและหลังการทดลองเฉลี่ย เท่ากับ 5.06 และ 7.50 คะแนนตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.32 และ 0.89 คะแนนตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการทดลองแยกเป็นรายด้าน ปรากฏว่าการพูดคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.95 และ 2.72 คะแนนตามลำดับ การพูดเป็นประโยค มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.17 และ 2.28 คะแนนตามลำดับ การพูดเป็นเรื่องราวมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.94 และ 2.50 คะแนนตามลำดับ เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดภาษาไทยโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 คะแนน จึงสรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ มีทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

6. สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยระหว่างการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพมีทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้นสามารถอภิปรายได้ดังนี้

การใช้คำคล้องจองประกอบภาพ สามารถสามารถพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้นที่เป็นเช่นนี้เพราะการใช้คำคล้องจองประกอบภาพจัดประสบการณ์ด้วยบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นส่งเสริมให้เด็กพูดอย่างอิสระ ในสถานการณ์ที่เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ไม่เคร่งเครียด ทำให้เด็กสบายใจเกิดการเรียนรู้และมีแรงจูงใจที่ได้ดูภาพวาดของสัตว์เลื้อย เช่น เป็ด ไก่ แมว สุนัข และสัตว์ป่า เช่น เสือ งู ที่มีขนาดใหญ่สีสันสวยงามเหมือนจริงมาจากธรรมชาติ เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น มีความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมตลอดเวลา การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับครู และเพื่อน ทำให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าพูดแสดงความคิดเห็น กล้าสนทนาซักถามร่วมกับเพื่อนๆ การบอกชื่ออวัยวะส่วนต่าง ๆ ของสัตว์หรือส่วนประกอบต่าง ๆ ของสิ่งของ และการใช้คำคล้องจองประกอบภาพช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ฐาษาใหม่ เช่น คำราม เร็วรี กระตอง โฉบเฉี่ยว เป็นต้น การได้เรียนรู้จากคำง่าย ๆ ประโยคง่าย ๆ ทำให้เด็กสามารถเข้าใจคำหรือภาษาที่ยากมากขึ้น กล้าพูดกล้าแสดงออกส่งผลทำให้เด็กสามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ที่ผ่านการใช้ภาษา การใช้คำคล้องจองประกอบภาพไม่ใช่การสอนอย่างเป็นทางการเท่าไรนัก เนื่องจากเป็นกิจกรรมเสริมที่จัดขึ้นนอกตารางเรียนใช้เวลาสั้น ๆ ระหว่างการปรับตัวเพื่อให้เด็กพร้อมทำกิจกรรมอื่นอีกต่อไป จากการวิจัยพบว่าเด็กสามารถพูดแต่งประโยคด้วยคำพูดง่าย ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ และมีความกระตือรือร้นที่จะพูดสื่อสารอยู่

ตลอดเวลา เช่น ก. เอ๋ย ก. ไก่ เลี้ยงไว้ในเล้า ชั้นปลุกพวกเรา ตื่นเข้ากันเอ๋ย เหตุการณ์ดังกล่าว สอดคล้องกับ
กฤษยา ตันติผลาชีวะ (2547, น. 146-147) ที่กล่าวว่าเมื่อเด็กพูดได้ จะพูดไม่หยุด เพราะการพูดของเด็กเป็น
ความต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่น แต่เด็กมีถ้อยคำในการสื่อสารที่ค่อนข้างจำกัด จึงพยายามแสวงหาการใช้
คำพูดด้วยตนเอง สิ่งเร้าที่มีประโยชน์คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดถึงสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของเขาเอง
สอดคล้องกับงานวิจัยของ Simpson (1998) พบว่าการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดประสบการณ์การเล่า
นิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ เด็กสามารถถ่ายทอดภาษาได้ชัดเจน เนื่องจากธรรมชาติของเด็กปฐมวัยมีลักษณะ
ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ทำให้เด็กพูดแต่สิ่งที่ตนเองพอใจเท่านั้น ครูจึงต้องจัดสิ่งแวดล้อม และสถานการณ์ขึ้น
เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจที่จะเล่น หรือกระทำพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งนั้นๆ บันลือ พฤกษ์วัน (2536, น.
24) ที่กล่าวว่า เด็กก่อนวัย 5 ขวบ ชอบภาพสีสันสวยงาม ชอบพูด คำคล้องจองสั้นๆ และฟังนิทานที่มีเรื่องราว
เกี่ยวกับธรรมชาติ

2. เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาไทยโดยรวมก่อนและหลังการทดลองเฉลี่ย เท่ากับ 5.0
และ 7.50 คะแนนตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.32 และ 0.89 จากผลการวิจัยพบว่า
เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดภาษาไทยโดยรวมมีผลต่างเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 คะแนน จึงสรุปได้ว่า เด็กปฐมวัย
หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองประกอบภาพ มีทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตาม
สมมติฐานที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เนื่อน้อง สนับบุญ (2541, น. 131) ที่พบว่าเด็กปฐมวัยที่
ได้รับการจัดประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบมีความก้าวหน้าทางภาษาที่สูงขึ้น
ก่อนการทดลอง

7. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป การใช้คำคล้องจองประกอบภาพควรเพิ่มการวัดตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น
ความสามารถด้านการฟัง การอ่าน และการเขียน
2. ควรมีการเปรียบเทียบทักษะการพูดโดยใช้สื่อในการสอนแบบอื่น เช่น การใช้บัตรภาพ เกม
การศึกษา ปริศนาคำทาย
3. ควรมีเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาไทยระหว่างเด็กที่มีอายุ 4-5 ปี กับเด็ก 5-6 ปี

8. เอกสารอ้างอิง

- กฤษยา ตันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอดิสัน เพรส โปรดักส์.
ณภัทรสร จจรัญญ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจอง*. ประกอบ
ภาพ. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
เนื่อน้อง สนับบุญ. (2541). *ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทาน*.
ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
บันลือ พฤกษ์วัน. (2536). *วรรณกรรมกับเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). *ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษา แบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะ
การพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
Simpson, T. (1988). *Characteristic of Oral Language used by selected four-years old in Story
Retelling*. Ph.D., University of Missouri-Columbia.